

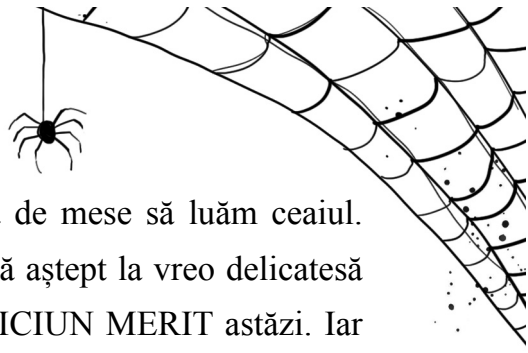

Rezumat:

iată situația actuală prin care trec chiar acum, în actualul loc unde mă aflu.

Merg alături de prietenele mele pe coridoarele de la Toadspit Towers, școala pentru vrăjitoare și, totodată, loc al stricteții și al supunerii. Shalini este tăcută. Jess, nu. Suntem în primul an aici și împărțim același dormitor cu Dominique și cu Arwen, dar ele nu sunt prietenele mele. Oricum, nu le văd nicăieri. Nu cred că au devenit dintr-odată invizibile, doar că nu le întâlnim noi. Ceea ce nu-i deloc rău, dat fiind că Dominique, care este, de obicei, cea mai mintoasă și mai capabilă vrăjitoare de la Toadspit Towers, nu a fost câtuși de puțin încântată de noile mele puteri vrăjitorești.

Ne îndreptăm spre sala de mese să luăm ceaiul. Nu am niciun motiv să mă aștept la vreo delicatasă întrucât nu am câștigat NICIUN MERIT astăzi. Iar NICIUN MERIT înseamnă că voi primi doar TERCI. Adică nimic senzațional pentru papilele gustative.

Jess saltă și țopăie în fața mea. Cravata îi e desfăcută, părul șaten, tuns scurt cu breton îi stă ciufulit la spate, iar bluza îi atârnă pe-afară. Se vede că, de când nu se mai respectă regula „curat și aranjat“, se simte în largul ei. De fapt, nu se mai respectă nicio regulă aici. Până și pălăria, pătată cu toate nuanțele de verde, îi stă cam șui: funda și pana se scutură și se clatină la fiecare pas vesel pe care-l face. Parcă e un cățeluș!

Shalini merge lângă mine. Ea este curată și aranjată. Și-a împletit părul lung, negru, și-a dichisit și ordonat întreaga ținută. Și pălăria ei este tot verde, fiindcă și ea, și Jess sunt primele vrăjitoare în familiile lor, însă a ei are nuanțe de verde care se potrivesc una cu alta precum culorile urzicilor bunicii mele în lumina răsăritului.

Chipul rotund al lui Jess păstrează un zâmbet mare și mă întreb dacă nu cumva cineva a aruncat vreo vrajă

de limbuție asupra ei – dacă așa ceva ar fi posibil.
Dar asta n-am de unde să o știu deoarece, așa cum a
afirmat azi domnișoara Thorn, directoarea adjunctă
de la Toadspit Towers, eu sunt o IGNORANTĂ și nu

am voie să fac, de capul meu, nicio vrajă până nu voi ÎNVĂȚA și EXERSA arta vrăjitoriei. Asta ar trebui să evite catastrofele și urmările cumplite ale oricăror încercări care s-ar putea solda cu distrugerea școlii. Chiar așa a spus.

Jess se întoarce spre mine:

— Îți pare rău că ai omorât-o pe stră-străbunica ta?

— Jess! o atenționează Shalini.

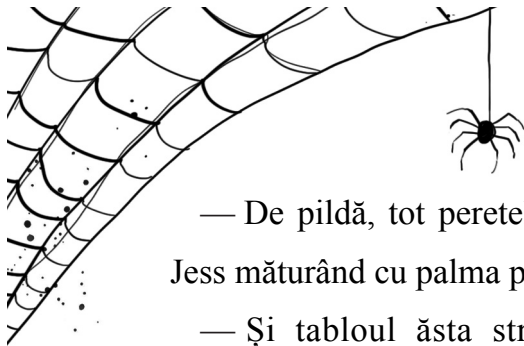
— N-am omorât-o eu pe Ursula Toadspit, îi răspund. Era deja moartă!

— Mă rog, decedată, adaugă Jess.

Ne aflăm în fața unor scări șubrede.

— Până la urmă, continuă ea, tu ai fost cea care a ridicat blestemul fiicei sale, Marietta Toadspit. Așa că, acum, domnișoara Ursula nu mai bântuie sub forma păpușii aceleia și nu mai este directoarea acestui loc. Iar tu ți-ai arătat nemaipomenita ta pălărie vrăjitoarească și ai cam moștenit școala și tot ce-i pe-aici, nu?

Firește că așa părea a fi. Dar nu suna bine pentru stră-străbunica Ursula, deși scăpase de blestemul Toadspit.

— De pildă, tot peretele ăsta-i al tău acum, zice Jess măturând cu palma pietrele zidului.

— Și tabloul ăsta strâmb, adaugă îndreptând portretul unei vrăjitoare bătrâne care se holbează într-un ceaun.

— Și scările astea, continuă.

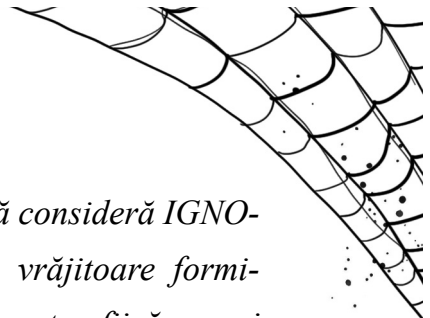
Sări din treaptă-n treaptă până jos, iar pana pălăriei sale săltă în sus și-n jos.

— Și balustrada asta, și ușa de-aici, și clanța, și balamalele, și garguiul ăsta.

Ciocănelul de ușa în formă de gargui se strâmbă și scoase limba la ea.

De când am plecat de la cursul de Poțiuni, care s-a dovedit un dezastru, turuie întruna și mă întrebă toate fleacurile. Am încercat să nu-i dau prea multă atenție deoarece acum mă concentrez asupra PROBLEMEI ENORME care a devenit viața mea. În ultimele două zile am DESCOPERIT destule. Am eu însămi ÎNTREBĂRI la care nu știu încă RĂSPUNSURILE.

Prima descoperire: chiar dacă mă consideră IGNORANTĂ, sunt, până una-alta, o vrăjitoare formidabilă, cu puteri teribile. Sunt a șaptea fiică a unei a șaptea fiice și am o pălărie nemaipomenită, ca un curcubeu. Sunt singura de felul ăsta din școală.

A doua descoperire: sunt parțial alcătuită din lemnul-vrăjitoarelor, întrucât degetul meu mare de la mâna stângă nu mai este cel cu care m-am născut.

A treia descoperire: sunt urmașa domnișoarei Ursula Toadspit, întemeietoarea Toadspit Towers. Adică Jess are dreptate. Toate astea le voi moșteni eu, însă de-abia când voi avea vârsta necesară. Care este optsprezece ani. Nu unsprezece.

Jess îmi întrerupe șirul gândurilor, sărind de colo colo:

— Dala asta e a ta, și dala asta e a ta, și asta e tot a ta...

— Gata, nu mai țopăi! exclamă Shalini, sătulă și ea. Nu crezi că știe deja?

Continui să nu le bag în seamă, continui să reflectez în timp ce continuăm să străbatem coridoarele.

Prima întrebare: sunt o actriță-vrăjitoare sau o vrăjitoare-actriță? Sau cum m-aș putea numi? Vrăjitră? Actrițoare?

A doua întrebare: ar fi corect să-mi folosesc puterile vrăjitorești pentru a deveni o actriță mai bună și pentru a câștiga Oscarul înainte de a împlini doisprezece ani? Sau aș trișa?

A treia întrebare: cât de mari sunt, în definitiv, puterile mele? Am greșit, de la început, toate testele pe care mi le-a dat domnișoara Thorn, chiar dacă răspunsurile au fost cele corecte. Dar asta fiindcă am fost ajutată de lemnul-vrăjitoarelor. Care acum nu mai are voie să mă ajute, fiindcă s-ar considera înșelăciune.

Răspunsuri: așa cum am spus, nu am niciun răspuns.

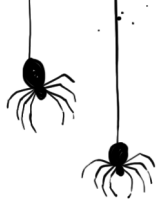

Planuri: nici planuri nu am.

Pentru moment îmi revine în minte seara de ieri. A fost cea mai bună din întreaga mea carieră de actriță. Am interpretat minunat rolul Bottom¹. Chiar domnul

¹ Bottom = (și) fund, în limba engleză (n. trad.)

Marlow, profesorul meu de actorie, a declarat că a fost cea mai bună interpretare a rolului din *Visul unei nopți de vară* pe care el văzut-o – iar el a văzut o mulțime de actori în rolul ăsta la școala de artă St. Bluebottle, fosta mea școală. Ceea ce nu-mi dă pace însă este întrebarea *ce-ar fi dacă nu aș mai putea să joc niciodată de acum încolo? Nu cumva cariera mea de actriță s-a terminat? Dacă voi rămâne doar o vrăjitoare și-atât?*

Păi ar fi, pâ-nă u-na-al-ta, O TRAGEDIE!

— Și ai moștenit toate puterile magice ale familiei Toadspit! o aud pe Jess, care nu se lasă. Da, și toate amintirile domnișoarei Toadspit s-au mutat dintr-odată în capul tău, adică...

— Adică ești, de fapt, mintea ta este, o enciclopedie de cunoștințe vrăjitorești, i se alătură Shalini. Ochii îi lucesc și lumina pălăriei i se reflectă pe chip. Încerc să mă depărtez nițel de amândouă:

— Așa cum v-am spus, nu sunt câtuși de puțin o enciclopedie. E adevărat că stră-străbunica Ursula mi-a transmis, înainte să moară, amintirile ei, dar

le-am pierdut. Ca o bulă de aer care iese din apă, lasă o urmă și apoi dispare ca și cum n-ar fi fost. Țasta e și motivul pentru care o supăr pe domnișoara Thorn cu neștiința mea!

Fac încă un pas în lateral, între Jess și zid. Dar ea rostește pe nerăsuflăte, ca o persoană care își imaginează că i-a venit o idee de milioane:

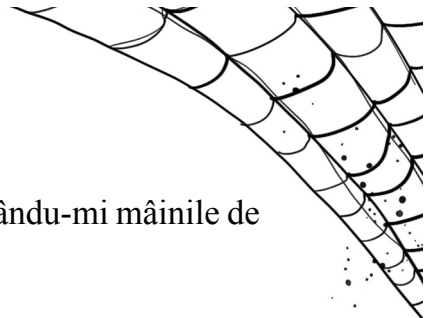
— Twink, dacă toate gândurile alea sunt doar adormite oarecum? Îngropate în cea mai adâncă parte a minții tale? Te-aș putea hipnotiza. Am hipnotizat-o odată pe mama și și-a adus aminte unde a lăsat-o pe bunica. Te-aș hipnotiza și ți-ai aminti din nou toate chestiile alea. Am afla de ce Marietta și-a blestemat mama să rămână directoarea școlii până ce altă Toadspit va ajunge aici și va schimba regulile. Am descoperi adevărul!

Cu o privire severă și hotărâtă, îi spun:

— Jess! Nu mă hipnotizezi. Nu am ce amintiri să dezvălui. Au... dispărut.

— Hm! exclamă, apropiindu-se de mine.

Fac și eu un pas în spate, rezemându-mi mâinile de pietrele aspre ale zidului.

— Ești sigură? mă întreabă.

— Șșșșt! o rog să tacă o clipă.

Nu mă ascultă, îi dă înainte:

— Ai auzit de cazul domnișoarei Willowslime și de floarea-de-cristal pierdută? Care...

Îi cer din nou să facă liniște.

— Nu mai tot „șșșșt” atât! îmi răspunde.

— Ce-a fost asta, ați auzit? întreb.

— Ce să aud? zice Shalini, cu o privire uimită.

— Ce să fie? întreabă și Jess.

— Asta! le spun.

Aud ceva. Ca o șoaptă. Ascult cu atenție. Sunetul nu vine de la cineva aflat pe coridor. În afară de noi, nu-i nimeni pe coridor. Se aude dinspre zidul din spatele meu. Pe care încă îmi sprijin mâinile.

Mii. Miii. Miiiu.

Iau mâinile de pe zid și sunetul se oprește. Le pun la loc și îl aud iar.

— Pune mâna pe zid, Jess, o să auzi și tu, îi spun.

Își așază palma pe zid, dar...

— Nu aud nimic.

Încearcă și Shalini.

— Nici eu!

Îmi mut mâna mai jos.

Miiiiii.

Iau mâna. Se oprește. Apoi se aude un clinchet și-un pocnet și pietrele din zid se mișcă deodată.

DAISY WART este o actriță care interpretează roluri din piesele lui Shakespeare, nu o vrăjitoare. Ea trebuie să scape de școala de vrăjitoare de la Toadspit Towers pentru a juca rolul Nick Bottom.

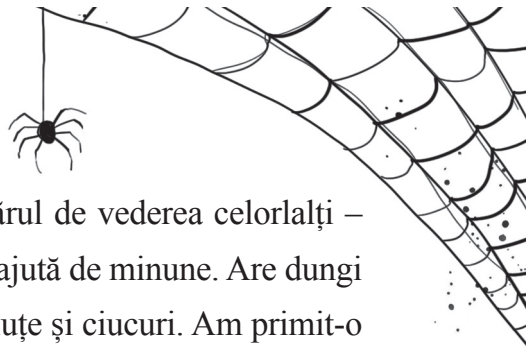
Numele meu este Daisy Wart și trăiesc în lumea celor ÎMBUFNAȚI. Bunica mea m-a ABANDONAT la Toadspit Towers, școala pentru vrăjitoare, deși eu nu sunt, în niciun caz, VRĂJITOARE. Eu sunt ACTRIȚĂ.

Buni Wart mă împinge de la spate cu coada măturii pe treptele școlii. Ea e o adevărată vrăjitoare: pelerină neagră, pălărie neagră și, dacă nu i se face pe voie, roșie în obraji. Buni Wart e durdulie precum o rochie umplută cu pernuțe.

Eu nu sunt nici durdulie, nici slăbănoagă. Sunt între. Buni zice că figura mea îi face pe ceilalți să zâmbească. Dar într-un mod prietenos. Și că ochii mei verzi îi aduc aminte de ceaiul ei preferat, de urzică. Doar părul meu castaniu, cârlionțat și aspru, o scoate din sărite. Păi cum să nu?

De obicei îmi ascund părul de vederea celorlalți – căciulița nouă de lână mă ajută de minune. Are dungi verzi și galbene, are urechiuțe și ciucuri. Am primit-o de ziua mea de naștere și este și va fi preferata mea până la sfârșitul lumii și n-o voi scoate din cap niciodată. Punct. Deși nu prea se asortează cu rochița primită tot de ziua mea, care este albastră cu floricele albe. Bine, nu se potrivește nici cu ghetuțele verzi (care se asortează cu ochii mei). Și am șosete purpurii.

— Haide, drăguță, îmi șoptește. Nu te mai codi. Știi că ăsta-i cadoul pentru cei unsprezece ani de i-ai împlinit. La mulți ani!

Cadou? N-aș crede. Ne aflăm în fața unei clădiri părăsite. Soarele asfințește și umbrele se întind peste tot locul, dar se vede clar că-i o ruină. Bălării ies de prin crăpături, ici-colo rădăcini vechi împing pământul, se agață de ziduri și se încolăcesc de cadrul ușii.

— Buni, zic eu bătoasă. Este unul dintre momentele când merită să-ți pui mâinile în șolduri, deci le pun. Ciocolata pe care o am în rucsac este un cadou. Operele Complete ale lui William Shakespeare, ediția ilustrată pe care o am, de asemenea, în rucsac, e un

cadou. Banii pe care-i am tot în rucsac pot fi un cadou. Dar să mă părăsești la școala vrăjitoarelor, asta nu-i un cadou pentru mine! Uite că nu am de gând să pășesc într-o dărăpănătură numită Toadspit Towers, pur și simplu, fiindcă eu NU SUNT vrăjitoare!

Clar, e un moment decisiv, trebuie să îmi încrucșez brațele pe piept. Și să arunc o privire cruntă, doar mă pricep să mă încrunt.

Buni țâțâie din buze și mă înghiontește din nou.

— Hai odată, drăguță. Lasă teatrul. Ești vrăjitoare fin'că așa știi io. Io văd pălăria ta de vrăjitoare. Mai vrei dovadă? Ia, bate în ușa asta până nu-ți dibuiesc iar poponeața cu coada de mătură!

O văd cum agită mătura, dar nu mă mișc din loc. Orice-ar fi, NU AM DE GÂND să ating acel ciocănel agățat de acea ușa. Deoarece acel ciocănel este capul monstruos al unui gargui care tocmai se uită mânios la mine. Și scrâșnește din dinți – da, are dinți. Poți să rămâi fără degete dintr-o încercare ca asta. Iar mie îmi plac degetele mele. Vreau să le păstrez pe toate.

Tresărim amândouă când garguiul prinde glas și ne întreabă cu o voce venită parcă de pe altă lume:

— Sunteți voi vrăjitoare?

— Chiar așa, răspunde buni. Apoi mă înhață și mă pomenesc dusă pe sus. Are ceva putere pentru o bunicuță! Două vrăjitoare suntem, spune.

— Ba numai una! mă răstesc eu.

— Două! tună buni.

— Dovediți-o! ne răspunde garguiul.

Buni apucă fălcile garguiului, îi închide gura și-i izbește bărbia de ușă. Trei bătăi zdravene fac să răsune toată clădirea. După ce îi dă drumul, monstrul încearcă să-și dezlipească buzele una de alta.

— Acu' ți-am dovedit? îl iscodește ea.

Căpățâna încuviințează mohorâtă și deschide iar gura. Ecoul bătăilor se mai aude o vreme, apoi se așterne din nou liniștea.

— Vezi, nu-i nimeni aici, mă trezesc eu. Fac un pas înapoi și privesc cu atenție clădirea. Dintr-o fereastră spartă, undeva sus în turnul din dreapta, își face apariția un stol de lilieci, plutind în lumina amurgului de toamnă. Până și liliecii pleacă. Cred că școala e închisă. Poate că toate vrăjitoarele au dat ortul popii și s-au mutat în raiul vrăjitoarelor. O

cuprind cu un braț în jurul umerilor: Uite, îți fac o propunere. Hai să mergem acasă și, timp de o lună de-acum înainte, îți voi pregăti ceaiul tău preferat de urzică, știi că te liniștește. Ți-l aduc la pat și... poți să uiți de Toadspit Towers.

Când tocmai părea că am convins-o, spre nemărginita mea dezamăgire și nemărginita ei bucurie, ușa prinde a se deschide încet, ca într-un film de groază.

Scââârțțț...

Mă aștept să apară Dracula, monstrul lui Frankenstein, vârcolaci...

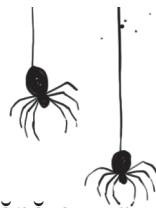

Da' de unde.

În cadrul întunecat al ușii s-a ivit o femeie cu un picior de lemn. Stângul. E gălbui ca un miez de ananas, ascuțit și are o dungă aurie. Bănuiesc că doamna e vrăjitoare deși nu seamănă deloc cu buni. Poartă o rochie elegantă, scurtă, roșie. Roșie ca focul. O cingătoare lată, neagră, îi strânge talia. Exact în vârful capului, o pălărie de vrăjitoare, tot roșie, îi acoperă părul scurt, negru. Pălăria e netedă și mătăsoasă, nu ca a bunicii; pălăria lui buni este aspră precum pânza de sac și nițel îndoită la vârf.

O brățară-talisman din argint îi alunecă pe încheietura mâinii în vreme ce degetele cu unghii ascuțite, stacojii, bat darabana în ușă. Garguiul arată de parcă l-ar fi luat cu răcori și, în tot timpul ăsta, eu am impresia că genunchiul ei din lemn... se uită la mine:

de fiecare parte are câte-un nod care seamănă cu un ochi. Da, unul dintre ei tocmai a clipit. Ori s-a zbătut doar?

Femeia ne țintuiește cu privirea. Nu o privire din aceea care ucide, ci una care ofilește totul în jur. Deocamdată sunt norocoasă: o privește pe buni, nu pe mine. Nu încă.

— Mata ești directoarea? o întreabă buni. Ești doamna Toadspit?

— Nu, răspunde femeia. Eu sunt domnișoara Constance Thorn¹. Sunt profesor titular la Toadspit Towers. Acum poți vorbi.

Buni mă trage până pe ultima treaptă.

— Am aci o vrăjitoare, adaugă ea. Una deosebită. Foarte deosebită, dacă e să crez în presimțirile mele. Și presimțirile mele nu mă-nșeală. E ursita ei să fie...

Domnișoara Thorn o întrerupe plictisită:

— A, desigur. Ursita. Apoi catadicsește să mă privească. Pe mine. De sus până jos. Când ajunge la căciuliță, își mijeste ochii. Nu cred că-i place căciulița mea. Brățara-talisman de la încheietura ei zornăie,

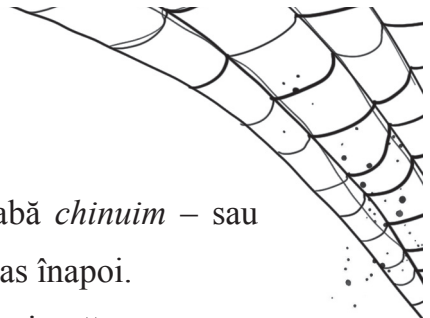
¹ Thorn = spin, ghimpe, țeapă în limba engleză (n. trad.)

deși nu și-a mișcat deloc mâna. Brățara zornăie din nou și, fără a-și lua ochii de la mine, domnișoara Thorn desface una dintre amuletele brățării. E un liliac de argint care se preschimbă brusc într-un liliac adevărat și i se agață de ureche ca și cum i-ar șopti ceva.

Habar nu am ce-i trece prin minte domnișoarei profesoare: chipul ei nu trădează nicio emoție. E precum o statuie. Liliacul i se lasă în jos pe umăr și o aud zicând:

— Ai voie să intri în sălașul sacru al educației. Unde cultivăm spiritele și domolim trupurile.

Domolim s-a înțeleș mai degrabă *chinuim* – sau așa mi s-a părut că sună. Fac un pas înapoi.

Din spate, buni mă împinge și mă pomenesc dincolo de ușă, într-un hol prăfuit și îmbâcsit.

— Nu vă deranjați că dau buzna și io, spune buni în urma mea. Zic să gustăm o ceașcă faină cu ceai și-un fursec până punem la cale ce facem cu fata asta.

— Până una-alta, răspunde domnișoara Thorn înainte ca buni să pășească peste prag – și rostește rar, pâ-nă u-na-al-ta, așa cum rostesc actrițele (asta am să țin minte) – nu pe dumneavoastră v-am invitat. Doar pe copilă.

Până să apuce buni să zică „DAR“, ușa i se trânteste în nas.

— Lasă-mă să intru! strigă buni izbind de-afară în ușă.

— Lasă-mă să ies! strig eu, izbind dinăuntru.

Aud apoi un țipăt, un strigăt și un oftat. E buni, ai cărei pași se îndepărtează rapid pe alee.

— Lăsați-mă-n pace! răcnește ea. Lăsați-mă, dihaniilor! Io mi-s vrăjitoare, nu mă puteți mânca!

Mii de tunete și fulgere! Pâ-nă u-na-al-ta, buni a dat bir cu fugiții și m-a lăsat aici. Nu pot să cred!

— Tocmai ați făcut o IMENSĂ greșală, îi spun domnișoarei Thorn, declamând ca într-o piesă de Shakespeare. Îmi încrucieșz brațele pe piept pentru a sublinia ideea: O mare, o TERIBILĂ greșală.

— Eu nu fac greșeli, îmi răspunde ea. Lovește cu toiagul în picior: Lucruri cumplite se întâmplă când cineva greșește. Te rog să mă urmezi.

Apoi, exact când eram gata-gata să-i răspund și să-i spun că nu intenționez să mai fac nici măcar un pas, se întoarce și pleacă. Luând cu ea singura lumină de-acolo. Borul pălăriei sale strălucește în întuneric, făcând-o să arate ca un felinar ambulant.

Iată-mă singură în negura holului aceluia mare, înspăimântător și unde trage groaznic. Nu mă voi mișca din loc. Niciun pas până nu-mi dau drumul de aici.

Ușa începe să mârâie.

